

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Doctor Mellifluus S. Bernardus Magnæ Matris Cultor
Eximius, Et Ex Ordine Sancti Benedicti Sacellanus
Quartus. Sive Ea quæ Doctor mellifluus de laudibus
Virginis Matris scripsit in gratiam magnæ ...**

Bernardus <Claraevallensis>

Nevhsii, MDCLXXV.

Caput X. De tertio Folio Vitis, id est, III. Verbo Christi in Cruce.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37156

femetipso naturaliter producit flores, & absque omni humanæ diligentiae adiutorio. Putasne jam tibi videris advertere quisnam ille sit campus, nec sulcatus vomere, nec defossus sarculo, nec fimo impinguatus, nec manu hominis seminatus: venustatus tamen nihilominus nobili illo flore, super quem constat requievit Spiritum Domini? *Ecce, inquit Gen. 27. odor filij mei sicut odor agri pleni cui benedixit Dominus.* Necdum speciem suam ille flos agri induerat, & jam dabat odorem suum, quando eum, ut hoc præ gaudio exclamaret, præsensit Spiritu, corpore marcens sanctus & senex Patriarcha caligans visu, sed odoratu sagax. Non se proinde debuit florem *thalami* protestari, qui flos est perpetuò vicens: sed neque item *horti*, ne humano videretur opere generatus. Pulchrè autem & convenientissimè *flos campi sum*, ait, qui & absque humana industria prodiit; & semel prodeunti nulla est deinceps dominata corruptio, ut sermo impleatur quem dixit Psalm. 15. *Non dabis sanctum tuum videre corruptionem.*

EX TOMO V.

Ex Tractatu de PASSIONE DOMINI.

CAPUT X.

De tertio Folio Vitis, id est, III. Verbo Christi in Cruce.

Mulier ecce filius tuus, &c.

PRæparemus nunc visum pariter & auditum cordis nostri ad videndum tertium folium Vitis nostræ, *Mulier*, inquit Ioan. 19. *ecce filius tuus. Ecce mater tua.* Verbum bonum & suave, verbum mirabile, magnum, continens piæ charitatis affectum. Certè nos legimus Dominum Iesum, maximè cum ad

ætatem provec̄tam acceſſerat, chariſſimæ Matri ſuæ familiariùs adhæſiſſe: & cum ipſa frequentiùs convivatũ eſſe, & præ cæteris mitiùs allocutum. Sed quantus in ipſo fuerat circa matrem charitatis affectus jam corporaliter reſſuro, brevibus intimavit verbis: & ut crucis ſuæ taceam paſſionem, quanta circa beatam Matrem compaſſione mutuâ credis affectum fuiſſe cor, cujus mitiſſimum tam valido doloris gladio tranſverberatum perfectè ſciebat, adauxit vulnerum paſſionem materna compaſſio, quam contritiſſimo corde, manibus comploſis, oculis lacrymarum torrente fluentibus, vultu contracto, voce querulâ, & totis viribus cordis deſtituta, viriliter eum vidit ſibi aſtare pendenti. Quotiens ipſam ad illa immitia verecundos putas oculos elevaſſe: ſi tamen eos aliquando inde deſlexit, vel ſi præ nimio fluxu lacrymarum potuit intueri. Quotiens ipſam propter verecundiam vitginalem, pariter & immenſitatem doloris ſtantem ut æſtimo, capite cooperto ingemiſſe putas lugendo filium, & dicendo fili mi Ieſu, Ieſu fili mi. Quis mihi det, ut tecum & propter te moriar, fili mi dulcis Ieſu? quotiens ipſam præ immenſitate doloris credis potuiſſe deficere, à quò ipſum ſummè miror etiam mortuam non fuiſſe. Moriebatur vivens, vivendo ferens dolorem morte crudeliorem, ſed ne moriendo deficeret, à filio pro ipſa mortalitate confortata eſt. Confortata eſt intrinſecus, exterius verò & verbis & factis piè conſolata. Quomodo ſtabat juxta crucem Ieſu mater ejus? Verè juxta crucem ſtabat, quia crucem filij præ cæteris mater majore cum dolore ferebat, ſtabant & aliæ, ſed proxima hæc.

Cum ergo vidiffet Ieſus matrem & diſcipulum ſtantem quem diligebat, dicit matri ſuæ: Mulier ecce filius tuus. Ad diſcipulum ait: Ecce mater tua. ac ſi diceret Ioan. 19. Tu me filio corporaliter privaris, unde tibi amicum præ cunctis dilectum in filium do, cujus præſentiâ interim dum abſum, conſoleris. Tu verò me patre ſpoliaris.

spoliaris, unde hanc matrem mihi charissimam tibi in matrem do. Conservate jura mutuæ charitatis ad invicem, tu istum filium, tu istam matrem habendo. O quàm munificus factus es in nuptijs tuis Rex & sponse, bone Iesu. Quàm largè quæ habuisti, omnia tradidisti! Ecce ipsis crucifixoribus tuis orationis affectum, latroni paradysum, matri filium, filio matrem, mortuis vitam, manibus Patris animam tuam, toti mundo signa potentiaæ tuæ contulisti, pro redimendo servo, non ex parte, sed totum sanguinem ex multis & largis foraminibus effudisti, proditori tuo reatus sui pœnam, terræ corpus non corrumpendum, sed ad tempus reddidisti.

Sed movet me quod cùm dixisset: *Mulier ecce filius tuus*, subjunxit, *Ecce mater tua*, cùm utique etiam, si hoc non subjunxisset, necessarium fuisset, eam esse matrem illius, qui in filium sibi datus erat. Sed hoc mutuæ charitatis affectum mihi commendare videtur. Sunt enim nonnulli, qui ab omnibus amari volunt, sed nullos affectu mutuo complectuntur. Nolunt ut eorum labores, & dolores alleventur, & cùm ferantur à pluribus, ipsi nullius onera volunt portare, &c. Non hoc enim Christus docuit aut fecit: portavit enim onera tua, invitans te, ut & tu onera portes illius, id est, ut passiones illius imiteris. Christus enim passus est, relinquens nobis exemplum, ut sequamur vestigia ejus, *1. Petr. 2.* Hoc & docuit cùm matrem discipulo & matri discipulum mutuò commendavit: nimirum nolens ut charitas spiritualis ex una parte frigida remaneret: Sed ut simul dormientes, id est in vera & pura charitate simul quiescentes mutuò calefiant, id est, alter ab altero ad charitatis exercitia mutuò accendantur, hoc enim est efficax signum veræ & puræ charitatis, quod hi, qui spirituali dilectione spiritualiter connectuntur per puram charitatem, ad exercitia spiritualia alterutrum accendant, ut devotiùs orare, sæpiùs genuflectere, frequentius

quentius disciplinam corporalem suscipere liceat, præcipue cum nec inuideat, imò ut congaudeat amans quisque, si tertius vel quartus, vel plures ad charitatem illius quem amant, se adjungant, dummodo tales sint, quorum familiaritas non sit suspecta, & in his omnibus, & in his similibus charitatis fervore perseverantiam conservant. Non enim bonum videtur habuisse fontem rivus charitatis aliquando decrescens. Amemus ergo & nos invicem, & amoris efficaciam operibus approbemus, quia talis charitas ex Deo est, quæ finis est præcepti & quæ legem implet.

CAPUT XVII.

De flore humilitatis, qui est Viola.

§. 67. & 68. Tom. 5. pag. 113.

Bonus profectò flos est viola, qui florem cælestem Verbum æterni patris in uterum terreni floris beatissimæ Virginis mirificâ dulcedine sui odoris attraxit, ipsâ attestante, quæ ait *Luc. 1. Exultavit Spiritus meus in Deo salutari meo, quia respexit humilitatem ancilla sua.* Quid dicis? Nunquid non alios flores habes? Habeo inquam. Tota enim florea, nullius floris expers, quia nullâ virtute careo, cum tota speciosa sim, & macula non sit in me. Habeo lilium castitatis, quia prima votum conservandæ virginitatis vovi Domino. Habeo rosam charitatis. Quia si non usque adeo dilexissém Dominum, unde mihi tanta fiducia, unde tanta audacia, ut novum aliquid puella tenera & verrecunda, & adhuc sub párentum jure & præceptis legis constituta inchoarem? Sed ut verum fatear, audacem faciebat amor, coegit rosa ardens, servilem timorem devorans, ut facerem novum votum, & singulare lilium, ut possem quandoque dicere dilecto meo: candida sum & rubicunda, sicut & tu candidus & rubicun-